

MATTHEÛS

10:5-10

Jezus zendt de twaalf uit om het Koninkrijk te verkondigen en leert hen voor hun onderhoud op God te vertrouwen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/10-5-10

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De eerste zendingsreis van de twaalf	9 min	3
2	Eerst naar de verloren schapen van Israël	4 min	7
3	Om niet ontvangen, om niet geven	3 min	9
4	Salaris of vertrouwen op Gods voorziening	6 min	10
5	Vrijwillig onderhoud van voorgangers	6 min	13
	Om verder te lezen		16

1

De eerste zendingsreis van de twaalf

In Mattheüs hoofdstuk 10 lezen we over de eerste keer dat Jezus Zijn discipelen eropuit stuurde. In het bijzonder ging het hier om de twaalf apostelen. Later was er nog een andere keer dat Hij zeventig discipelen eropuit stuurde, maar bij deze gelegenheid stuurde Hij de twaalf apostelen op hun eerste rondreis langs verschillende dorpen om te prediken en te genezen. Voor deze missie kregen ze hetzelfde gezag en dezelfde macht om te doen wat Hij deed. Blijkbaar stuurde Hij hen op deze missie zodat ze een groter gebied konden bestrijken dan Hij persoonlijk zou kunnen bezoeken, tenminste binnen hetzelfde tijdsbestek.

We zagen in Mattheüs hoofdstuk 10, vers 1, dat Hij Zijn twaalf discipelen bij Zich riep en hun macht gaf over onreine geesten, om die uit te drijven, en om elke soort ziekte en elke soort kwaal te genezen. Nadat Hij dat had gedaan, zien we dat Hij hun deze opdracht geeft. In Mattheüs 10, vers 5, zegt Hij:

Deze twaalf zond Jezus uit en Hij gebod hun: U zult u niet op weg begeven naar de heidenen en u zult geen enkele stad van de Samaritanen binnengaan, maar ga liever naar de verloren schapen van het huis van Israël. En als u op weg gaat, predik dan: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.

MATTHEÛS 10:5-8

Voorzie u niet van goud of zilver of koper geld in uw gordels, of van een reiszak voor onderweg of twee stel onderkleden of sandalen of een staf. Want de arbeider is zijn voedsel waard. Welke stad of welk dorp u ook zult binnenkomen, onderzoek wie het daarin waard is; en blijf daar, totdat u weer vertrekt. En als u een huis binnengaat, begroet het dan. En als dat huis het waard is, laat dan uw vrede erover komen, maar als het dat niet waard is, laat dan uw vrede tot u terugkeren. En als iemand u niet ontvangt en niet naar uw woorden luistert, vertrek dan uit dat huis of die stad en schud het stof van uw voeten. Voorwaar, Ik zeg u: Het zal voor het land van Sodom en Gomorra verdraaglijker zijn op de dag van het oordeel dan voor die stad.

MATTHEÛS 10:9-15

Er staan hier een paar interessante dingen. Jezus stuurde Zijn discipelen eropuit met de opdracht te prediken. Dit was een kortdurende missie, en we weten niet hoelang die duurde. Misschien duurde die maar een paar weken, of misschien duurde die langer. Maar we kunnen zien dat Hij hun instructies gaf met een heel eenvoudige boodschap.

We moeten bedenken dat de apostelen zelfs op een veel later tijdstip dan dit nog geen erg helder begrip hadden van het Evangelie zoals wij dat kennen. Zo vertelde Jezus hun geruime tijd later dat Hij zou sterven en na drie dagen weer zou opstaan. Maar ze discussieerden onder elkaar en zeiden:

En zij hielden dit woord vast en stelden onder elkaar de vraag wat dat was, uit de doden opstaan.

MARKUS 9:10

Met andere woorden, ze begrepen niet dat Hij zou sterven en uit de dood zou opstaan, hoewel Hij het hun vertelde. Ze begrepen het niet helemaal. Ze dachten dat Hij in raadsels sprak of zoiets. Ze begrepen het Evangelie dus niet eens zoals wij dat begrijpen: dat Jezus voor jouw zonden stierf en uit de dood opstond.

Op dit moment hadden ze een heel eenvoudige boodschap. Je zou kunnen aanvoeren dat ze misschien niet wisten wat ze nog meer moesten zeggen als mensen hun veel vragen stelden, want deze mannen waren nog nauwelijks onderricht en wisten niet bijzonder veel over datgene waarover ze spraken. Maar Hij zei hun wel dat ze eropuit moesten gaan en moesten prediken:

Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

Dit leek een beetje op wat Johannes de Doper had gedaan om de weg voor Jezus te bereiden, en misschien deden ze het daarom. Ze hadden niet al te veel te zeggen. Ze wisten niet erg veel over het plan, maar ze wisten wel dat Jezus zei:

Het Koninkrijk van God is dichtbij.

Door naar deze plaatsen te gaan waar Jezus niet direct naartoe zou gaan, konden ze deze dorpen ervan bewust maken dat de tijd waarin de profetieën over de Messias vervuld zouden worden, nabij was. Deze mensen zouden misschien niet meteen weten wie Jezus was, en waarschijnlijk zouden ze ernaar vragen. Ik stel me voor dat deze apostelen veel vragen zouden krijgen: waar hebben jullie het over? Wat is het Koninkrijk? Enzovoort, enzovoort. Waarschijnlijk zouden ze vertellen wat ze wisten, en dat was niet al te veel. Ze zouden misschien zeggen: 'Nou, deze man die Jezus heet, trekt rond, geneest mensen en drijft demonen uit. En wij geloven dat Hij de Messias is en dat dit de tijd van de vervulling is', enzovoort, enzovoort. Maar veel meer zouden ze niet weten.

Pas op een later tijdstip zou het volledige evangelie worden begrepen en aan hen worden gepredikt, naar alle waarschijnlijkheid na Pinksteren. De apostelen zouden er dan op uitgaan met een vollediger boodschap en beter weten wat ze gingen zeggen. Maar deze mensen zouden voorbereid zijn. Ze zouden wakker geschud en in beroering gebracht zijn door de aankondiging dat spoedig de tijd zou aanbreken waarin het Koninkrijk zou verschijnen.

En toen het Koninkrijk op de Pinksterdag inderdaad was ontstaan, konden ze natuurlijk teruggaan en zeggen: 'We hebben jullie verteld dat het eraan kwam. Hier is het. Het is er. Je kunt je er nu meteen bij aansluiten. Zet je handtekening maar op de stippellijn.' Eigenlijk is het geen kwestie van je handtekening op de stippellijn zetten,

maar het punt is dat zij dan de gelegenheid konden krijgen om het Koninkrijk van God binnen te gaan. Het is niet duidelijk dat deze discipelen een andere boodschap hadden dan dat het Koninkrijk van God op dit moment de geschiedenis van Israël binnendrong, en zij kregen dezelfde wonderbaarlijke vermogens die Jezus Zelf gebruikte om dat te bewijzen. Jezus zei in vers 8 tegen hen:

Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.

MATTHEÛS 10:8

Dat zijn duidelijk allemaal de indrukwekkendste soorten wonderen die Jezus deed: doden opwekken, melaatsen reinigen en demonen uitdrijven. Dit waren bij uitstek wonderen die de aandacht trokken. En het is duidelijk dat Jezus deze discipelen, in elk geval bij deze gelegenheid en tijdelijk, de macht kon geven om te doen wat Hij deed, zodat zij konden aantonen wat Hij aantoonde.

Wat toonde Hij aan? Later, in Mattheüs 12, sprak Jezus daarover. Hij zei:

Maar als Ik door de Geest van God de demonen uitdrijf, dan is het Koninkrijk van God bij u gekomen.

MATTHEÛS 12:28

Dat zei Hij volgens mij in Mattheüs 12:28. Jezus gaf aan dat Zijn bediening van het uitdrijven van demonen een zichtbare aankondiging was dat de macht van het Koninkrijk van God was gekomen. Ongetwijfeld brachten de discipelen dezelfde boodschap over wanneer zij rondgingen en zeiden: 'Het Koninkrijk van God is nabijgekomen', en vervolgens demonen uitdreven, doden opwekten en dat soort dingen deden.

Merk op dat Hij niet zei:

Vertel hun over Mij. Vertel deze mensen over Jezus.

Ik vind het nogal verrassend dat Hij dat niet zei. Maar misschien is de reden dat de discipelen zelfs op dit moment nog niet in staat zouden zijn geweest om erg veel vragen te beantwoorden over Wie Jezus is. Ik geloof dat het besef van Zijn godheid nog echt tot hen moest doordringen. Ik denk niet dat zij werkelijk zo'n gedetailleerd begrip hadden gevormd van Wie Christus was. Zij wisten natuurlijk niets over de wederkomst of over de kruisiging, want die dingen lagen voor hen nog ver in de toekomst. Zij wisten niet eens dat die gebeurtenissen zouden komen. Naar alle waarschijnlijkheid wisten zij niets van de maagdelijke geboorte en ook niet van heel veel andere dingen. Zij wisten alleen dat Jezus, voor zover zij het begrepen, de Messias was, dat Hij het tijdperk van het Koninkrijk inluidde, en dat was ongeveer alles wat zij te zeggen hadden. Pas later zouden evangelisten als Filippus en Petrus deze streken bereiken. Later in het boek Handelingen zouden zij naar diezelfde gebieden gaan en daar het evangelie prediken.

2

Eerst naar de verloren schapen van Israël

Wanneer Hij hen uitzendt, zegt Hij om te beginnen in vers 5 tegen hen:

Ga niet naar de heidenen en ga geen stad van de Samaritanen binnen, maar ga naar de verloren schapen van het volk Israël. En verkondig onderweg: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

Hij zei tegen hen dat zij hun zendingsgebied moesten beperken tot de kinderen van Israël en niet naar de Samaritanen of de heidenen moesten gaan.

Dit wil niet zeggen dat Jezus Zich niet bekommerde om de Samaritanen of de heidenen. Jezus Zelf had vóór die tijd zelfs al enorm veel evangelisatiewerk gedaan in een Samaritaanse stad. Daarover lezen we in Johannes 4. Maar het voornaamste doel van Jezus' aanvankelijke komst was het vervullen van de beloften die God aan Zijn volk Israël had gedaan. Daarom zouden zij het als eersten horen. God had als het ware al een relatie met hen en had Zich al aan hen verbonden. Daarom zou Hij hun ten minste de eerste kans geven om het Koninkrijk van God binnen te gaan.

Veel Joden gingen het Koninkrijk van God niet binnen, tot groot verdriet van God, en werden verworpen. Vervolgens ging de boodschap natuurlijk uit naar de heidenen, maar de Joden zouden de eerste kans krijgen. In Romeinen zegt Paulus verscheidene keren dat het Evangelie eerst voor de Jood is en ook voor de Griek. Dat betekent dat God Israël, omdat Hij al door een verbond een relatie met hen had, als eerste de gelegenheid gaf om op het Evangelie te reageren. Maar toen velen van hen het verwierpen, lag het terrein helemaal open. De heidenen, Samaritanen en anderen konden toen in groten getale binnenkomen.

Hoewel Paulus een apostel voor de heidenen was, ging hij in elk gebied waar hij predikte altijd eerst naar de Joden. Hij ging naar de synagoge waar de Joden samenkwamen. Een van de eerste opgetekende preken die hij in een synagoge hield, lezen we in Handelingen 13. De mensen in de synagoge verwierpen Paulus, in elk geval de Joodse mensen. In vers 46 van Handelingen 13 staat:

Maar Paulus en Barnabas zeiden vrijmoedig: Het was nodig dat het Woord van God eerst tot u gesproken zou worden, maar aangezien u het verwerpt en uzelf het eeuwige leven niet waard oordeelt, zie, wij wenden ons tot de heidenen.

HANDELINGEN 13:46

Daarmee bedoelden zij: eerst tot de Joden.

Zo verliep de voortgang toen Jezus kwam, en later ook toen de apostelen naar plaatsen gingen waar Jezus nog niet was geweest en daar predikten. Zij benaderden altijd eerst de Joden, omdat de Joden tot die tijd Gods volk waren geweest. Maar nu kregen de Joden de gelegenheid om te beslissen of zij nog steeds Gods volk wilden zijn of niet. Om tot Gods volk te blijven behoren, moest je Gods Koninkrijk binnengaan. Je moest Gods Zoon, de Messias, aannemen. Veel Joden verwierpen Jezus natuurlijk als de Messias en gingen het Koninkrijk niet binnen. Daarom konden zij niet langer als Gods volk worden beschouwd.

Maar sommige Joden deden dat wel. Er was altijd een overblijfsel van Israël dat binnenging, en uiteindelijk kwamen ook heidenen binnen. Maar aanvankelijk zegt Jezus tegen Zijn discipelen:

Deze twaalf zond Jezus uit en Hij gebod hun: U zult u niet op weg begeven naar de heidenen en u zult geen enkele stad van de Samaritanen binnengaan, maar ga liever naar de verloren schapen van het huis van Israël.

MATTHEÛS 10:5-6

Dat zijn de Joodse mensen, en kennelijk hebben zij dat ook gedaan.

3

Om niet ontvangen, om niet geven

Hij zegt tegen hen dat ze zieken moeten genezen, melaatsen moeten reinigen, enzovoort. Aan het einde van vers 8 zegt Hij:

Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.

MATTHEÛS 10:8

Dat betekent dat wat je doet — mensen genezen, doden opwekken en demonen uitdrijven — een geweldige dienst aan mensen is. Misschien bieden ze je geld aan. Misschien doen ze dat uit waardering, of misschien proberen ze je diensten te kopen. Verkoop die niet. Je hebt deze kracht om niet ontvangen; je hebt er niet voor betaald. Daarom is het verkeerd om er geld voor te vragen. Als je er geld voor vraagt, ben je in overtreding.

We weten dat Jezus nooit geld vroeg voor Zijn bediening, en ook de apostelen kregen het gebod om geen geld te vragen voor de bediening. Deze mannen kregen uitdrukkelijk te horen dat ze geen goud, zilver of koper in hun gordel moesten meenemen, geen tas voor hun geld, geen twee onderkleden, geen sandalen en geen

staf. Denk hier eens even over na. Ze nemen geen geld mee. Dat betekent dat ze, als ze tijdens deze reis willen eten, ergens geld en voedsel vandaan zullen moeten halen. Ze nemen het niet mee, en toch krijgen ze te horen dat ze geen geld mogen vragen. Hij zegt:

Voor niets hebben jullie het gekregen, geef het ook voor niets.

Hoe moet dit economisch gezien uitpakken voor de dienaren van het Evangelie? Ze nemen geen geld mee en ze vragen de mensen die ze dienen geen geld. Hoe voorzien ze in hun levensonderhoud? Jezus beantwoordt die vraag aan het einde van vers 10. Hij zegt:

of van een reiszak voor onderweg of twee stel onderkleden of sandalen of een staf. Want de arbeider is zijn voedsel waard.

MATTHEÛS 10:10

Met andere woorden: de arbeider is zijn loon waard. Wat betekent dat? Het betekent dat je voor God werkt. God betaalt Zijn arbeiders. God is een rechtvaardige God. Hij neemt geen werknemers in dienst om vervolgens hun loon achter te houden. Ze zijn hun loon waard. Als ze voor God werken, zal God hun loon betalen. Wat dit in de praktijk betekent, is dat als je in gehoorzaamheid aan God eropuitgaat en Hem dient, Hij je zal betalen. Hij zal in je levensonderhoud voorzien.

4

Salaris of vertrouwen op Gods voorziening

Juist in deze passage is er een duidelijk verschil tussen enerzijds betaalde geestelijkheid, in de zin dat ze een salaris ontvangt, en anderzijds financieel ondersteunde geestelijkheid, zoals de Bijbel die aanbeveelt. Ik gebruik het woord 'geestelijkheid' voor mensen die voltijds prediken, of ze nu voorgangers, evangelisten of wat dan ook zijn. Niet alle christenen zijn geroepen om voltijds te prediken. Sommigen zijn ook tot andere beroepen geroepen, en veel van die beroepen leveren een inkomen op.

Prediken op zichzelf levert geen inkomen op, tenzij je er geld voor vraagt. Daarom ontvangen de meeste mensen die tegenwoordig prediken een salaris. Ze hebben een gegarandeerd inkomen en een contractuele overeenkomst met de gemeente of organisatie waarvoor ze werken, en ze worden betaald voor wat ze doen. Ik ben hier niet om mensen die dat doen te veroordelen, maar eerlijk gezegd denk ik dat dit verschilt van wat Jezus onderwees. Jezus zei:

Voor niets hebben jullie het gekregen, geef het ook voor niets.

Daarom denk ik niet dat een dienaar van het Evangelie zijn diensten zou moeten verkopen. Alles wat hij heeft, heeft hij om niet ontvangen.

Iemand zou kunnen zeggen: 'Ik heb het niet om niet gekregen. Ik ben naar een bijbelschool gegaan en ik moet een grote schuld afbetalen. Ze hebben me geld gevraagd voor deze opleiding, en daarom moet ik betaald worden om mijn studieschuld af te lossen.' Dat is een schande. Het laat wel zien dat we een verschrikkelijk systeem hebben, anders dan in de tijd van Jezus, waarin je geld moet betalen om voor de bediening te worden opgeleid. Elke school die mensen geld vraagt om hun het Woord van God te onderwijzen, zou zich moeten schamen. En ik denk dat ze zich op de oordeelsdag zullen schamen.

Toen Jezus uitdrukkelijk zei:

Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.

MATTHEÛS 10:8

is het verkopen van het Woord van God naar mijn mening een verdorven praktijk. Wat is het anders dan het verkopen van het Woord van God, als docenten en organisaties van bijbelscholen zeggen: 'Jij betaalt ons zoveel duizend dollar, en dan zullen wij je het Woord van God onderwijzen, zodat je een dienaar kunt worden'? Is dat niet het verkopen van het Woord van God? Waar blijft dan Jezus' gebod om vrijelijk te geven wat je vrijelijk hebt ontvangen?

Als iemand zegt: ‘Omdat ik zoveel voor mijn opleiding moest betalen, kan ik niet om niet dienen’, dan is het antwoord: jawel, dat kun je. Je kunt op God vertrouwen, en God zal door middel van mensen in je levensonderhoud voorzien. Daar kan ik van getuigen. Ik doe dit al dertig jaar. Toen ik de bediening inging, toen ik zestien jaar oud was — of zeventien toen ik van huis wegging — besloot ik dat ik nooit geld zou vragen, nooit een salaris zou aannemen en zelfs nooit iemand over mijn behoeften zou vertellen. Dat heb ik tot op heden nooit gedaan. Misschien ben ik één of twee keer van mijn overtuiging afgeweken, wellicht twee keer in dertig jaar. Dat waren gelegenheden waarop ik dat waarschijnlijk niet had moeten doen. Het waren gewoon zwakke momenten.

Maar mijn vaste besluit was dat ik mensen niet eens zou vertellen wanneer ik iets nodig had, laat staan dat ik geld zou vragen. God heeft voor mij gezorgd. Ik heb een gezin. Ik heb vijf kinderen. Het heeft ons aan niets ontbroken. Het ontbreekt mij aan niets. Je zou zelfs kunnen zeggen dat we vrij overvloedig voorzien zijn van alles wat nodig is. We hebben niet alle luxe, speeltjes en spullen die sommige mensen hebben, maar we willen die ook niet. We willen God dienen. Mijn leven heeft de afgelopen dertig jaar eenvoudigweg bestaan uit het om niet dienen van God. Ik ontvang absoluut geen enkel bedrag, geen extraatjes en geen voordelen voor het maken van dit radioprogramma of mijn andere radioprogramma. Ik ben vrijwilliger, volledig zonder enige vergoeding, en daar ben ik blij om.

Ik schep niet op. Dit is hoe de Bijbel naar mijn overtuiging leert dat we behoren te zijn. We verkondigen het evangelie en we doen dat gratis. Maar een voorganger die mij deze dingen eens hoorde zeggen, vroeg me: „Geloof je dan niet in een bediening die wordt onderhouden?” Natuurlijk wel. Natuurlijk geloof ik in een bediening die wordt onderhouden. Mijn bediening wordt onderhouden. Ik leef van bijdragen die mensen opsturen, maar die zijn volkomen onvoorspelbaar. Ze komen rechtstreeks van God, door mensen heen, in plaats van via een organisatie die het bedrag vooraf vaststelt en waarmee ik een contract heb: „Ik zal dienen en jullie betalen.”

Wat de apostelen deden, begrijp ik behoorlijk duidelijk, omdat ik al dertig jaar op die manier leef. Sommige mensen begrijpen dit misschien niet. Er is een enorm verschil tussen een contract sluiten met een organisatie of een groep mensen en zeggen: „Ik zal

jullie dienen als jullie me zoveel dollar betalen als nodig is voor mijn gezin, enzovoort.” Dat is beslist geld vragen voor de bediening. Wat zou het anders kunnen zijn? Dat is geld vragen.

Maar als ik daarentegen zeg: „Ik zal dienen zonder dat geld daarbij ook maar enige rol speelt, en ik zal erop vertrouwen dat God voor mij zorgt op welke manier Hij maar verkiest”, dan komt het geld dat binnenkomt in veel gevallen van degenen die door mijn bediening worden gediend. Maar hun wordt niets in rekening gebracht. Ze geven uit vrije wil als ze dat willen. Als ze dat niet willen, geven ze niet. Een deel van het geld komt zelfs van mensen die niet door mijn bediening worden gediend. Het is verbazingwekkend uit hoeveel verschillende bronnen God voor mij zorgt. Maar het punt is dat je, als je een organisatie of een groep mensen niets in rekening brengt, eenvoudigweg voor God werkt. God betaalt en God onderhoudt je, maar Hij doet dat door mensen heen.

5

Vrijwillig onderhoud van voorgangers

Iemand zou kunnen zeggen: „Dit was een uitzonderlijke situatie, omdat dit de apostelen waren die op zendingsreis gingen, en het zou niet van toepassing zijn op hedendaagse voorgangers.” Eigenlijk denk ik dat het wel van toepassing is. Want wanneer Paulus in 1 Timotheüs hoofdstuk 5 over de oudsten en hun onderhoud spreekt, is het behoorlijk interessant dat hij hierover Jezus aanhaalt. In 1 Timotheüs hoofdstuk 5 spreekt hij over oudsten.

Trouwens, in het Nieuwe Testament hadden ze oudsten in plaats van voorgangers. Sommige gemeenten hebben tegenwoordig naast een voorganger ook oudsten. Maar in bijbelse tijden had geen enkele gemeente, voor zover we uit de Schrift kunnen opmaken, één voorganger. De voorgangers van elke gemeente waren de gezamenlijke oudsten, en zij verrichtten de pastorale bediening.

Met betrekking tot deze voorgangers-oudsten zegt Paulus in 1 Timotheüs 5:17:

Laat ouderlingen die goed leiding geven, dubbele eer waard geacht worden, vooral diegenen die arbeiden in het Woord en in de leer.

1 TIMOTHEÛS 5:17

Deze dubbele eer heeft te maken met het voorzien in hun behoeften, met het geven van financiële ondersteuning. Hoe weet ik dat? Door wat Paulus vervolgens zegt. Hij zegt:

Want de Schrift zegt: Een dorsende os mag u niet muilkorven, en: De arbeider is zijn loon waard.

1 TIMOTHEÛS 5:18

Hier haalt hij twee verzen aan om zijn punt te bewijzen. Waar heeft hij het over? Hij heeft het over het betalen van degene die dient. Het gaat over het onderhouden van de oudsten die goed leidinggeven, vooral degenen die arbeiden in het Woord en in de leer. Die mensen bewijzen de gemeente een dienst, en de gemeente moet bereid zijn hen te helpen.

Maar dat betekent niet dat de voorganger geld in rekening mag brengen. Het betekent dat degenen die hij dient de verplichting hebben om bereidwillig en vrijwillig bij te dragen aan zijn onderhoud. Het hoeft niet iedere week of maand hetzelfde bedrag te zijn. Het kan eenmaal per jaar zijn, of wat dan ook. Degene die dient, hoort financieel vrijgemaakt te worden om zich voltijds aan de bediening te wijden, maar hij hoeft daarvoor geen geld in rekening te brengen. Het hoort vrijwillig te gebeuren van de kant van degenen die hij dient, in plaats van dat hij hun ervoor geld in rekening brengt.

Het interessante is dat Paulus hierover één gedeelte uit het Oude Testament en één gedeelte uit het Nieuwe Testament aanhaalt. Hij haalt de Schrift aan, die zegt:

Een rund mag u niet muilkorven als hij aan het dorsen is.

DEUTERONOMIUM 25:4

Dat is Deuteronomium 25, vers 4. Maar vervolgens haalt hij ook Jezus aan, Die zegt:

Een arbeider verdient zijn loon.

Dit is 1 Timotheüs 5:18. Hij haalt Jezus aan:

Een arbeider verdient zijn loon.

en hij zegt dit over oudsten of voorgangers van de gemeente.

In welke context zei Jezus dat? Jezus zei dat toen Hij de apostelen uitzond en hun opdroeg: 'U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.' Ook zei Hij: 'De arbeider is zijn loon waard.'

Wat Hij daarmee bedoelt, is dat je geen geld voor het Evangelie moet vragen, maar gewoon voor God moet werken. Dan zal God in je loon voorzien.

Een paar honderd jaar lang na de tijd van Christus ontving de geestelijkheid in de vroege kerk nooit een salaris. In de Didachè, een zeer vroegchristelijk document, stond dat een dienaar die om geld vraagt een valse profeet is. We zouden dus enkele van onze aannames over de kerk en geld en dergelijke opnieuw kunnen overwegen. Jezus leerde Zijn discipelen op God te vertrouwen en voor God te werken. Ik denk dat wanneer een organisatie iemands loon betaalt, die organisatie doorgaans zijn baas is. Dan moet hij prediken wat hun behaagt, anders moet hij de gevolgen dragen. Dat is een bijzonder ongemakkelijke en weinig benijdenswaardige positie waarin veel voorgangers terecht zijn gekomen. Ze kunnen niet prediken wat hun geweten hun zegt te prediken, omdat de organisatie die hen betaalt dat niet toestaat.

Maar als je alleen voor God werkt en niemand je rekeningen betaalt behalve God Zelf, met welke middelen Hij daarvoor ook kiest, dan ben je vrij. Ik heb dertig jaar lang op deze manier gediend, en ik prijs God dat ik nooit in loondienst ben geweest. Ik heb nooit ook maar enige garantie op een inkomen gehad. Het heeft mij nooit aan iets ontbroken. God heeft dertig jaar lang op wonderbaarlijke wijze voorzien in alles wat we nodig hadden. Dat werkt bevrijdend.

Zoals je aan mij kunt horen, kan ik vrijwel alles zeggen waarvan ik geloof dat het waar is, zelfs als het heel anders is dan wat veel traditionele christenen zeggen. Dat komt doordat ik geen mensen tevreden hoeft te stellen. Ik hoeft alleen God tevreden te stellen. Hij is Degene Die mijn salaris betaalt, en dat salaris is de afgelopen dertig jaar wisselend geweest. Maar waar het om gaat, is dat God Degene is Die betaalt. Ik kan niet voorspellen hoe Hij zal voorzien, maar Hij heeft altijd voldoende voorzien, en Hij is de Enige Die ik tevreden hoeft te stellen. Wat werkt dat zuiverend: voor God werken en niet voor een organisatie.

Dat is wat Jezus tegen de discipelen zei: je brengt de mensen die je dient niets in rekening. Zij zouden je moeten betalen, maar je brengt hun niets in rekening. Het is aan hen om uit vrije wil aan jou te geven, net zoals jij uit vrije wil aan hen geeft. Je gaat er gewoon op uit en dient God, en God zal Zijn arbeiders als de Zijnen erkennen en hun loon betalen. We zullen hier later nog eens uitvoeriger op terug moeten komen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 10:5-8
- Mattheüs 10:9-15
- Markus 9:10
- Mattheüs 10:8
- Mattheüs 12:28
- Handelingen 13:46
- Mattheüs 10:5-6
- Mattheüs 10:10
- 1 Timotheüs 5:17
- 1 Timotheüs 5:18
- Deuteronomium 25:4

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.